

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Quid fecerit Jesus Christus post reditum suum in Nazareth usque ad
ætatem triginta annorum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

mici sui: *Nec amet, nec ametur ab ullo.* Verum, estne hoc inhibere, ne amet, quando præcipitur, ut amet perfectius? Estne velle, ut neminem amet, dum obstringitur, ut omnes amet? Estne hoc privari amore, dulcissimo cordium solatio, non aucupari amplius solas propensiones naturæ, quæ nunquam non sunt debiles, valdè limitatæ & imperfectissimæ; sed permittere cor suum sacris affectibus gratiæ & impulsibus Spiritûs DEI, qui propinant ipsi delicias amoris vehementioris, amplioris, & incomparabiliter perfectioris.

Qui putant, non haberi amicos, nisi amentur amore naturali admodum vehementi & intenso, non credunt, ipsos aliâ ratione posse amari. Indulgeo illis, ut hâc ratione studeant amare; sed vellem interrogare ipsos, an Beati, qui sunt in gloriâ, ubi affectus amoris purè naturalis nullam amplius inveniunt locum, nullum habeant amicum? An amari possint amici perfectius, quàm amentur

ab ipsis? Vellem ulterius quærere ex illis, an animæ sanctæ, quæ semper vivunt in statu supernaturali gratiæ, uti contentunt occupare se nonnisi eodem amore divino, qui æternaliter regnare debeat in cœlo, expellentes pro viribus suis omnes affectus amoris purè naturalis, nullo fruantur amico? Nonnè hi amant amicos suos perfectius, dum amant more Beatorum, quàm si amarent ipso more brutorum animantium? Eheu! quâ ratione satiari cor potest amore naturali, eòquod tam pauper hic sit, ut nonnisi perpaucos admittat amicos, quos amet perfectè, cæteros omnes autem negliget & dimittat? ipsius namque est regula, quod, qui amat omnia, amet nihil. Nonnè id millies magis beatum est, dum unicè amori vacat & intendit supernaturali, cujus amplitudo non habet limites, cujus divitiæ nequunt exhaustiri: ipse nescit excludere aliquem, cum ipsius ex adverso sit effatum ac placitum: *Qui non amat omnia, amat nihil.*

ARGUMENTUM.

Quid fecerit Jesus Christus post reditum suum in Nazareth, usque ad ætatem triginta annorum?

ARTICULUS V.

Jesus Christus revertitur in Nazareth.

Accidit nobis hic sicut sanctissimæ Virgini, quæ perdidit

præsentiam dilecti sui Filii, quin id perciperet tempore orationis suæ.

suæ. Dum loquebamur de Deo, Iesus Christus subtraxit se, non est amplius in templo, nec in civitate Jerosolyma; inquiramus eum, & inveniemus rediisse ipsum cum Patre suo & Matre suâ in civitatem Nazareth, velut in profundam solitudinem, ubi dignus deinceps non erit mundus videre eum, nec sermonem audire de eo, usque ad spatium annorum octodecim.

Verum quid fecit ibi? interrogavit Carpophorus: Nonne omnes Angeli, qui noverant & adorabant ipsum velut DEum suum, descenderunt indies de cœlo ad exhibenda ipsi sua servitia, ad potiundum honore familiariter agendi cum ipso, ad præsentandas ipsi fidelitatis & obsequiorum suorum tesseras? an divinus hic sol ita abscondere se poterat, quin saltem civitas Nazareth perciperet aliquos Majestatis suæ radios, quibus invitarentur omnes ad prosternendum se ad pedes ejus?

Nihil novimus, respondet Ecclesiasticus, ex omni eo, quod circa adorandam ipsius personam accidit toto hoc diurni temporis spatio, nisi quod S. Lucas duobus verbis dixerit nobis: *Et erat subditus illis; quod vixerit sub obedientiâ Virginis Matris suæ & S. Josephi, quamvis reverâ nemini deberet obedientiam aut submissionem in terrâ,*

Luc. 2.
Quid Iesus
fecerit in Na-
zareth cum
divinâ Matre
suâ & S. Jose-
pho.

imò nec divino Patri suo in cœlis, quoad divinam personam suam, juxta quam non est ipso inferior, sed ipsi in omnibus æqualis. Nihilominus ut doceret nos obedientiam ac humilitatem, quæ duo pensa sunt ad eò nobis difficilia captu voluit majorem vitæ suæ partem transigere in statu, qui totus videbatur incognitus, de quo aliud non diceretur, nisi quod obtemperavit.

Hæc super te exclamat S. Bernardus totus admiratione & gaudio abreptus. *Et erat, inquit, subditus illis. Quis? quibus? DEus hominibus, DEus inquam, cui Angeli subditi sunt, cui principatus & potestates obediunt, subditus erat Maria, sed etiam Joseph propter Mariam.* *Mirare ergo utrumlibet, & elige quid amplius mireris? sive Filii benignissimam dignationem, sive Matris excellentissimam dignitatem. Utrisque stupor, utrinque miraculum. Et quòd DEus femina obtemperet, humilitas absque exemplo: & quòd Deo femina principetur, sublimitas sine socio. Discite homo obedire, discite terra subditi, discite pulvis obtemperare; Erubescite superba cinis: DEus se humiliat, & tu te exaltas? DEus se hominibus subdit, & tu Dominari gestiens hominibus, tuo te proponis Auctori.* Sanctus Basilius in Constitutionibus, quas pro suis condidit Monasteriis, confecit quasi parvum compendium & Epitomen totius vitæ

S. Bernard.
Serm. 1. f.
permissus est
Egregius at-
fectus S. Ber-
nardi.

S. Basil. c. 4.

vita Jesu Christi, toto illo tempore, quo habitavit in Nazareth velut in clauistro & cenobio, subditus Joseph & sanctissimæ Virgini velut superioribus suis, ubi dicitur, quòd cum mansuetudine & humilitate subiecit omnes labores corporales, quos filius humili natus loco subire consuevit, debita parentibus suis exhibens seruitia: Nam quia homines erant locupletissimi quidem bonis gratiæ, sed pauperes & tenues facultatibus fortunæ, assiduam navabant operam labori, ad comparandum vitæ necessariâ, pro parvâ & exili suâ familiâ. Et Jesus Christus laborabat cum ipsis ad contribuendum lucrando victui, comparandæ annonæ.

Sic plerumque senserunt omnes antiqui Patres Ecclesiæ, quòd verè laboraverit manibus suis, & artem exercuerit Mechanicam: quod ineffabile afferre debet solatiùm opificibus, dum adoranda hæc Majestas & insignita hæc sapientia conditionem suam anteposuit dignitatibus & honoribus divitum, nobilium Principum, Regum, qui se tantum excellere credunt pauperes opifices, nihilominus hoc semper affecti incommodo, quòd DEUS, quem adorant, conditiones omnes sublimes se æstimaverit indignas, & elegerit illam simplicium opificum, qui sua-

rum labore manuum suum lucrantur victum, o millies beatos, qui benè laborare noverint in societate cum Christo Jesu, imitando ipsius assiduitatem, insistendo ipsius exemplis, cum illius intentionibus uniendo suas!

Quando verba facere cepit ad populum, Judæi audiendo oracula ex ipsius ore profecta, prorsus attoniti se invicem interrogabant: *Unde huic sapientia hæc? Quomodò hic literas scit, cum non didicerit? Nonnè hic est, fabri filius? Nonnè mater ejus dicitur Maria? Nonnè frater ejus & sorores omnes apud nos sunt? Nonnè vidimus ipsum semper laborantem in tabernâ suâ? Unde ergò huic omnia ista?* Circa quod pro more suo S. Petrus Chry-

Matth. 13.
v. 55.

Chrysológus
Sermon. 48.

Pulchra consideratio
S. Chrysológi circa laborem Christi.

U
mo.

mo, tibi, ut opificem operis astinatione pensares.

PaulusBurg-
rus in cap. 6.
Marc.

Novi Auctores esse, qui teneant, Jesum Christum, non suam impendisse operam labori manuali, sed totum vitæ ipsius absconditæ cursum non fuisse nisi continuam de excellentiis DEI

Barradius in
cap. 2. Luc.

contemplationem. Sed ultra id, quod nitentur contra torrentem & communem omnium Patrum, & totius antiquitatis sensum, non mediocrem parit difficultatem, accommodare ipsorum opinionem cum verbis Evangelii clarè dicentis, quod Judæi stupore perculsi ob ea, quæ operabatur, prodigia, interrogarent:

Marc. 6.

Unde huic hæc omnia? Et quæ est sapientia, quæ data est illi? Nonne hic est fabri, filius Mariæ, frater Jacobi est Joseph? quâ ratione nuncupassent ipsum fabrum, si

Probatio,
quod Jesus
Christus laboraverit manibus.

nunquam vidissent ipsum exercere hanc artem, & is nonnisi contemplationi navasset operam? Homines, qui non judicant nisi secundum exteriora, & præcipuè Judæi, qui non agnoscunt excellentiam vitæ internæ omne suum studium & animum intendentis Deo, nonne arguissent ipsam desidiam, ignaviæ, pigritiæ? Nonne dixissent, quod, cum polleret viribus ac robore, navare operam debuisset labori, ad procurandum indigis suis parentibus victum & alimoniam. Sed quia semper ipsum laboran-

tem viderant cum S. Josepho, ideo credebant, ipsum eandem cum illo profiteri artem, idem amplecti institutum.

Assentior quidem, contemplationem exercitium esse longè dignius Deo Beato, & Sancto Sanctorum, quàm sit labor & opus manuale; quodque, si delibendum fuisset inter ambo, ut amplecteretur unum & dimitteret alterum, præposuisset labori contemplationem. Sed quia in adorandâ ipsius personâ ambo non fuerunt incompatibilia, tam benè inter se conveniebant, ut contempleretur æquè perfectè, ac si non laboraret, & laboraret æquè perfectè, ac si non contempleretur. Hâc ratione mirum in modum nobis & exemplo & documento fuit, conjungi simul posse vitam activam & contemplativam, extra id, quod una præjudicio sit alteri. Laboratur melius, quando intenditur Deo, & animus Deo intentus conservatur & perficitur in labore, quandò omnia in ipsius sunt præsentia, & ex amore ipsius.

O si nôsse quis posset, quanto fuerit contemplationis ipsius sublimitas? interpellat Carpophorus? Darem omnia ut videre li-
Christus con-
junxit vitam
activam cum
contemplati-
vâ.
Jesu Christi, & intima animi ipsius: siquidem certus sum, spectaculum hoc esse quod volu-

voluptate demulceat Angelos in cælo: Vorum sanctuarium hoc est oclusum hominibus. JEsus Christus solitarius in domo Josephi, est DEus absconditus; & vita ipsius contemplativa tota abstracta in intimo cordis ipsius arcano, est mysterium magis absconditum Dei prorsus absconditi. Oportet ipsum adorare à longè, & foret temeritas aliquem illuc moliri & attentare ingressum.

Verum quidem est, reponit Ecclesiasticus, quod abscondere velit divini hujus sanctuarii arcana prudentibus & sapientibus, id est, animabus superbis, juxta estatum Salvatoris nostri; sed revelare ea dignetur parvulis, id est, animabus humilibus. Sæpius

simplicissimi quique agentes cum Deo in oratione absque artificio & cum innocentia infantili, excipiuntur quàm lautissimè, demulcentur in eâ blanditiis, & ex eâ plura addiscunt prodigia, quàm sapientissimi Doctores mundi. Novi bonam quandam animam, cujus candorem videre licet tum in facie, tum in verbis ipsius, quæ stupendâ loquitur de vitâ internâ JEsu Christi, deque rebus, quas percipiebat, dum sola vivebat separata à mundo. Hoc abundè fat erat, ad addendos nobis stimulos, ut inquireremus illam, quam inventam accessimus, & die sequenti hanc cum ipso instituemus consultationem.

CONSULTATIO XI.

De Occupationibus & Vitâ solitariâ JEsu Christi.

Qui non habet cognitionem vite internæ legendô præterire potest hanc consultationem, quia nihil ex illâ intelliget.

ANima, quæ statuit abstracte se à mundo, ut totam integram consecret se Deo, committit furtum, quod impunè & inultum ipsi non abit. Crucifigetur namque à persecutionibus, quibus obruet ipsam mundus, ad ulciscendum se de illatâ sibi injuriâ & contemptu. Sed & furto suo & à cruce suâ non occidetur; Non

enim abfimilis est bono latroni, cui Salvator noster dixit è culmine crucis suæ, & in medio dolorum suorum: *Hodie mecum eris in Paradiso.* Ipsa profectò degustat delicias paradisi in solitudine suâ, in conversatione suâ cum Deo; & quamvis malè habeatur, non conqueritur de cruce sibi à mundo imposta, dedignans suos in ipsum retorquere

Luc. 23.
v. 43.

Uu 2 ocu.